

NATURA JURIDCĂ A ACȚIUNII PAULIENE LEGAL NATURE OF THE PAULIAN ACTION

ȚURCANU Alexandra, studentă, Specialitatea: DREPT

Academia de Studii Economice a Moldovei,
Strada Mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni 61,
e-mail: turcanusanda963@gmail.com

Abstract: *The Paulian or revocatory action is one of the great institutions of the Roman-Germanic system of law, with a millenary existence, a veritable legal colossus, the Paulian action has remained a living institution with a particular practical use. The Paulian action is governed by Article 895 of the Civil Code and is the legal action whereby the creditor seeks a declaration that legal acts concluded by the debtor to the detriment of his interests, such as legal acts by which the debtor creates or increases his insolvency, are unenforceable. Thus, the paulian action enables creditors to be protected if the debtor diminishes the assets that may be subject to seizure in order to avoid payment of his debts. It is exercised by the creditor against the third-party acquirer of the disputed asset, its purpose being in national legal systems to restore to the debtor's assets an asset which has been fraudulently disposed of. In this perspective, a paulian action is an action which allows a creditor to obtain the unenforceability against him of an act of disposition of assets made by a debtor in order to fraudulently reduce those assets.*

Keywords: *paulian action (revocation), debtor, creditor, fraud, patrimony, assets, disput*

JEL CLASSIFICATION: K15

INTRODUCERE

Acțiunea pauliana este un instrument juridic prevăzut de lege pentru protecția intereselor creditorului împotriva fraudei debitorului. Acțiunea pauliană îi conferă dreptul de a împiedica pe debitor să-l prejudicieze prin actefrauduloase, deci prin acte încheiate cu terții îndreptate tocmai împotriva intereselor creditorilor, scopul acestora fiind de a împiedica plata creanțelor către cei din urmă.

Așadar, acțiunea pauliană este acea acțiune prin care creditorul solicită revocarea sau desființarea judiciară a actelor încheiate de debitor în fraudă drepturilor sale (Costin, 1980). De aceea ea se mai numește acțiune revocatorie.

La baza acțiunii revocatorii se află un element psihologic și anume, tendința debitorului aflat în dificultate de a încheia acte juridice cu terții fie pentru a prejudicia creditorii fie pentru a avea, eventual, un profit în viitor. Din punct de vedere juridic se consideră că temeiul acestei acțiuni îl constituie principiul executării cu bună-credință a obligațiilor (al.1 art.9 și al.2 art.572 CC al RM), cum și dreptul de gaj general pe care îl au creditorii chirografari asupra patrimoniului debitorului. De asemenea, având în vedere că actele frauduloase reprezintă în delict civil împotriva creditorilor, debitorul este ținut de a repara prejudicial astfel cauzat.

În doctrină se mai remarcă și faptul că acțiunea pauliană se îndreaptă împotriva terțului cu care debitorul a încheiat actul fraudulos. În această situație există anumite temeuri juridice și pentru răspunderea terțului și anume, dacă a fost de rea-credință - deci complice la fraudă- va fi obligat la repararea prejudiciului astfel cauzat, iar dacă a fost de bună-credință și a avut de câștigat datorită actului încheiat cu debitorul, va fi ținut conform principiului îmbogățirii fără justă cauză.

Acțiunea pauliană este o *acțiune personală*, chiar dacă este îndreptată împotriva unui act privitor la înstrăinarea unor drepturi reale imobiliare și urmărește, în esență, ca și acțiunea oblică, readucerea unor bunuri în patrimoniul debitorului pentru a permite creditorului executarea silită și asupra acelor bunuri.

La fel, este considerată a fi, într-o opinie, o acțiune în daune, deoarece urmărește indemnizarea creditorului pentru fraudă încercată de debitor și are ca efect revocarea actului fraudulos pînă la concurența creanței respective. Într-o altă opinie, este privită ca o acțiune în inopozabilitatea actului încheiat de debitor.

În lumina acestor considerații, am putea menționa că acțiunea pauliană se deosebește esențial de acțiunea oblică. Acțiunea oblică se exercită în numele debitorului, iar acțiunea pauliană este exercitată de creditor în numele său propriu. De aici rezultă că acel creditor care a exercitat una dintre aceste acțiuni fără rezultat o poate apoi exercita pe cealaltă. De asemenea, în cadrul acțiunii pauliene, pîrîtul nu poate opune excepțiile ce le-ar fi putut opune debitorului, deoarece creditorul o exercită în persoana proprie.

În cadrul acestui articol mi-am propus să abordez obiective precum analiza acțiunii pauliene în Republica Moldova, evidențierea trăsăturilor distinctive, valorificarea importanței temei în legislația națională. Cercetarea efectuată se bazează pe metoda dialectică a cunoașterii științifice a fenomenelor din realitatea înconjurătoare, reflectând relația dintre teorie și practică. Fundamentarea prevederilor și concluziilor cuprinse în lucrarea s-a realizat prin aplicarea complexă a următoarelor metode de cercetare: logică, comparativă și sistemică. Baza normativă a lucrării a constituit legislația civilă a Republicii Moldova, României și Federației Ruse. Baza teoretică a studiului au constituit lucrările științifice ale oamenilor de știință autohtoni în domeniul dreptului civil, precum și alte surse literare și materiale străine legate de problemele articolului.

Domeniul de aplicare a acțiunii pauliene

În principiu, prin acțiunea pauliană poate fi cerută desființarea oricărui act juridic, cu titlu oneros sau gratuit, prin care debitorul a micșorat gajul general al creditorilor, cum ar fi: înstrăinări de bunuri, cesiuni de drepturi, constituirea unei ipoteci, remiterea de datorii etc. Prin acțiunea pauliană pot fi atacate și hotărârile judecătorești rămase definitive, prin care debitorul s-ar fi lăsat obligat în urma unor înțelegeri frauduloase încheiate cu adversarul său (Alexandrescu, 1898). Astfel, literatura de specialitate și practica judiciară admit posibilitatea revocării unei tranzacții judiciare pe calea acțiunii pauliene. Astfel, printr-o tranzacție care produce efecte constitutive ori translativ de drepturi poate avea loc micșorarea patrimoniului debitorului și prejudicierea creditorilor săi.

De asemenea, creditorii unui moștenitor pot cere revocarea actului de renunțare la moștenire, precum și a actului de acceptare a unei succesiuni insolubile, făcut în fraudă drepturilor lor. În schimb, actele prin care debitorul refuză să se îmbogățească nu pot fi revocate, cum este neacceptarea unei donații.

Nu pot fi revocate pe calea acțiunii pauliene următoarele acte:

- ✓ Actele care privesc drepturile personale nepatrimoniale;
- ✓ Actele privitoare la drepturile patrimoniale care implică o apreciere personal, de ordin subiectiv a debitorului;
- ✓ Actele referitoare la drepturile patrimoniale neurmăribile. Cu toate acestea, acțiunea revocatorie este admisibilă împotriva actelor juridice care privesc drepturi patrimoniale neurmăribile cînd ele au fost încheiate de debitor cu intenția de a fraudă interesele creditorilor. Este cazul unui contract de întreținere prin care debitorul își asumă o obligație excesivă ce depășește vădit nevoile beneficiarului; obligația debitorului va putea fi redusă, prin acțiune pauliană, în limitele normale ale nevoilor de întreținere a terțului, apărîndu-se astfel și interesele creditorului;
- ✓ Actele prin care debitorul angajează noi datorii, deoarece micșorarea patrimoniului are loc *ex nunc* ci se creează doar riscul unei eventuale insolvențe, cînd acele datorii vor deveni exigibile. În cazul în care s-a constituit o garanție, în doctrină s-a arătat că aceasta poate fi atacată pe calea acțiunii pauliene numai dacă a fost constituită independent de obligația principală și ulterior acesteia. În aceeași categorie sunt studiate și cazurile de opțiuni legale între drepturi ori acte, opțiuni stabilite de lege, deoarece creditorii nu pot invoca prejudicierea lor prin faptul că debitorul a ales o soluție dejavantajoasă. În sfîrșit, se consideră că plata unei datorii nu poate fi atacată prin

acțiunea revocatorie, deoarece prin aceasta se anulează un element pasiv al patrimoniului debitorului, chiar dacă plata făcută micșorează activul care urmează să se împartă între ceilalți creditori. Soluția se justifică prin aceea că plata unei creanțe exigibile este un act necesar. Desigur, plata făcută în mod fraudulos, în mod fictiv, în scopul de a păgubi ceilalți creditori ar putea fi atacată prin acțiunea pauliană.

Condițiile exercitării acțiunii pauliene

Pentru ca acțiunea pauliană să fie admisibilă se cer a fi întrunite următoarele condiții:

➤ Creanța celui care exercită acțiunea pauliană trebuie să fie certă, exigibilă și lichidă. De asemenea, în principiu, acțiunea pauliană poate fi introdusă numai de creditorii anteriori actului a cărui revocare se cere, pentru faptul că în momentul încheierii sale creditorul posterior nu avea un drept de gaj general asupra patrimoniului debitorului; un act anterior al debitorului, în general, nu poate fi prejudiciabil și nici fraudulos față de creditorii posteriori încheierii sale. De la această regulă se admite că există și o excepție în situația când debitorul a perfectat anterior cu intenția dovedită de a lipsi pe viitorii creditori de garanțiile pe care ei, fără să cunoască încheierea actului respectiv, le-au avut în vedere atunci când s-au hotărât să contracteze cu debitorul (Hamagiu, Georgean, 1928). În acest sens, practica judiciară a statuat că actul fraudulos de înstrăinare a unui bun săvârșit în scopul de a-l sustrage de la confiscare sau de la urmărire silită este revocabil, chiar dacă a fost încheiat înainte de începerea urmăririi penale, dar după săvârșirea faptei care a dus la confiscarea averii făptuitorului sau la plata de despăgubiri.

Dovada caracterului anterior al creanței debitorului față de momentul încheierii actului acărui revocare se cere poate fi făcută prin orice mijloace de probă. El nu trebuie să aibă, în acest scop, data certă. Față de actul fraudulos, creditorul respective are calitatea de terț propriu-zis. Pentru el, acel act are valoare de fapt juridic. Legat de această condiție, în literatura de specialitate se poartă discuții referitoare la faptul dacă, pentru exercitarea acțiunii pauliene, creditorul trebuie sau nu să aibă un titlu executoriu. Unii autori consideră că nu este necesar ca debitorul să aibă un titlu executoriu, deoarece acțiunea pauliană nu este un act de executare, ci de revocare a unui act fraudulos (Stătescu, Bîrsan, 2008). Alții apreciază că, dimpotrivă, această condiție este necesară pentru motivul că acel creditor, care nu a recurs la procedura executării silite, nu va putea dovedi insolvabilitatea debitorului (Costin 1989). Considerăm că acțiunea pauliană este o acțiune subsidiară, ceea ce înseamnă că ea este admisibilă numai după constatarea insolvabilității debitorului. Or, în acest scop, creditorul este obligat, în prealabil, să pornească procedura executării silite împotriva debitorului și numai fiind în imposibilitate de a-și realiza creanța va fi în măsură să dovedească faptul că actul respective îi este prejudiciabil. Așadar, necesități de ordin practic impun ca dreptul de creanță să fie constatat printr-un titlu executoriu.

În legătură cu caracterul exigibil al creanțelor, în doctrină s-a discutat în ce măsură creanțele cu termen și cele afectate de o condiție suspensivă pot conferi creditorului temeiul unei acțiuni revocatorii. Într-o opinie, ambele cazuri acțiunea trebuie refuzată. Într-o altă opinie, în cazul condiției suspensive, dreptul creditorului fiind nesigur, acordarea acțiunii pauliene nu s-ar justifica; în cazul creanței cu termen acțiunea ar putea fi exercitată deoarece creditorul aflat într-o asemenea situație are un drept valorificat, dar este necesar ca insolvabilitatea debitorului să poată fi stabilită fără executarea bunurilor acestuia, ținîndseama că în ipoteza creanței cu termen creditorul nu poate proceda la executare pînă cînd nu s-a îndeplinit termenul.

➤ Actul respectiv să fi fost încheiat în fraudă drepturilor creditorului, adică să-i fi cauzat un prejudiciu. Prejudiciul constă în faptul că, prin acel act, debitorul și-a cauzat o stare de insolvabilitate sau și-a agravat insolvabilitatea existentă (eventu damni). Dovada insolvabilității debitorului trebuie făcută de creditor. Astfel, așa cum am afirmat, acțiunea pauliană are un caracter subsidiar, în sensul că creditorul o va putea exercita numai după ce, urmărindu-l pe debitor, se stabilește că este insolubil. Astfel spus, acțiunea pauliană este admisibilă numai după ce creditorul a recurs, fără rezultat, la celelalte mijloace juridice prevăzute de lege pentru a obține realizarea creanței. Atunci cînd creditorul nu dovedește starea de insolvabilitate, terții pîrîți, în acțiunea pauliană, pot să învoce

excepția beneficiului de discuție (Hamagiu, Georgean, 1928).

Creditorul nu trebuie să dovedească însolvabilitatea debitorului atunci când acesta din urmă este în stare de faliment sau de insolvabilitate notorie. Rezolvarea este aceeași și în ipoteza în care debitorul este solvabil însă urmărirea bunurilor sale prezintă prea multe sau mari dificultăți, fiind litigioase, aflate într-o altă țară sau datorită uzurii fizice și morale n-ar putea fi valorificate prin vânzare silită (Hamagiu, Georgean, 1928).

În final, mai arătăm că insolvabilitatea debitorului trebuie să fie o consecință directă și exclusivă a actului atacat; prin urmare, acțiunea pauliană este inadmisibilă dacă insolvabilitatea a fost provocată de un caz fortuit posterior încheierii aceluia act, chiar dacă respectivul act fortuit, nu ar fi fost suficient pentru a produce această consecință în patrimoniul debitorului.

➤ Frauda debitorului. (Cîrcei, 1985) Noțiunea de fraudă a debitorului este controversată. Într-o primă opinie, prin fraudă se înțelege faptul că debitorul și-a dat seama, a cunoscut pur și simplu că prin actul care-l încheie își provoacă sau își agravează insolvabilitatea. Într-o altă interpretare s-a considerat că fraudă este sinonimă cu intenția sau dolul debitorului. Și în sfârșit, într-o concepție intermediară se apreciază că între intenția de a prejudicia pe creditor și simpla cunoaștere a insolvabilității sunt deosebiri numai de grad și nicidecum de esență, deoarece cunoașterea prejudiciului de către debitor implică și intenția de a vătăma.

Considerăm reală opinia potrivit căreia pentru existența fraudei (*consilium fraudis*) este suficient ca debitorul să fi cunoscut că prin încheierea actului își provoacă sau agravează insolvabilitatea, cauzând prejudiciu creditorilor săi. Frauda debitorului nu implică dolul contractual, deci fraudă comisă cu intenția de a prejudicia creditorul, ci numai conștiința debitorului cu privire la rezultatul actului său, adică provocarea ori sporirea insolvabilității sale, chiar dacă prejudicierea creditorilor nu a constituit scopul imediat al conduitei sale.

În doctrină s-a pus problema criteriilor potrivit cărora se poate stabili dacă actul a fost sau nu fraudulos. Într-o opinie se are în vedere valoarea morală comparativă a mobilurilor care au determinat săvârșirea actului respective. Într-o altă opinie este suficient ca debitor să știe că acționând într-un anumit fel va prejudicia pe creditorii săi. Pentru Josserand (Josserand, 1953) de exemplu, dacă rezultă că debitorul cunoscut rezultatul actului se poate prezuma că a vrut să păgubească pe creditorii săi și aceasta indiferent dacă actul este cu titlu oneros ori cu titlu gratuit.

➤ Complicitatea terțului dobânditor la fraudă debitorului. Această condiție este necesară doar în cazul în care creditorul cere revocarea unui act cu titlu oneros încheiat de debitorul său cu un terț. Complicitatea terțului constă în dovada faptului că și-a dat seama că prin acel act creditorii debitorului sunt prejudiciați, datorită insolvabilității acestuia din urmă. Acțiunea pauliană este îndreptată împotriva terțului dobânditor care are, în cadrul procesului, calitatea de pârât. În cazul actelor cu titlu oneros este necesar să se stabilească reaua-credința a terțului, participarea sa la fraudă, în sensul cunoașterii de către acesta a prejudicierii creditorului prin acele acte.

În cazul actelor cu titlu gratuit, condiția complicității terțului nu este necesară. Prin revocarea actului, terțul dobânditor nu are nimic de pierdut, de vreme ce nu a plătit un echivalent. Astfel, între interesul creditorului prejudiciat și interesul terțului, constând în apărarea unui avantaj patrimonial cu care s-a îmbogățit, din motive de echitate, se acordă protecție creditorului. Cu toate acestea, în urma admiterii acțiunii pauliene, terțul dobânditor cu titlu gratuit va putea fi urmărit numai pînă la concurența valorii cu care s-a îmbogățit (Hamagiu, N. Georgean, 1928).

Nu trebuie ignorat faptul că uneori terțul dobânditor înstrăinează, între timp bunul ce i-a fost transmis, altei persoane. Într-o astfel de ipoteză, subdobânditorul va avea același tratament juridic ca autorul său. Referitor la aceasta, o instanță a statuat: "în ce privește pe subdobânditori, li se aplică aceeași regulă ca la dobânditori. În consecință, actul va fi anulat dacă ei au dobândit cu titlu gratuit, indiferent de buna sau reaua lor credință, sau dacă, dobândind cu titlu oneros, au fost de rea-credință, adică au cunoscut fraudă săvârșită de înstrăinător". Menționăm că, indiferent de situații în care se află subdobânditorul, dacă actul încheiat de primul dobânditor cu debitorul este un act

împotriva căruia acțiunea pauliană nu este admisă, ea va fi inadmisibilă și față de subdobânditor (Hamagiu, Rosetti-Bălănescu, 2008).

Efectele acțiunii pauliene

Acțiunea pauliană are, în principal, efectul de a atrage revocarea actului fraudulos care, astfel, nu va mai putea fi opozabil creditorului și acesta va putea urmări bunul care constituia obiectul aceluia act. Dacă acțiunea pauliană este admisă de instanța de judecată, actul juridic atacat poate fi revocat. Efectele admiterii acțiunii pauliene trebuie analizate în raport cu terțul dobânditor, debitorul și ceilalți creditori ai debitorului (Costin, 1980).

- *Față de terțul dobânditor, actul juridic este revocat.* Efectul ei se va mărgini la repararea prejudiciului suferit de creditor. Terțul va putea oferi creditorului suma necesară pentru stingerea pretențiilor sale, păstrând astfel bunul respectiv. Revocarea are loc numai în limitele necesare realizării dreptului de creanță al creditorului reclamant. Așa se explică faptul că în cazul când prejudiciul este inferior valorii obiectului aceluia contract „terțul are dreptul de a păstra bunul dobândit, oferindu-i creditorului plata creanței. În schimb, dacă terțul a dobândit bunul cu titlu gratuit, el are obligația de restituire a acestuia.” (Costin, 1980)
- *Față de debitor, actul revocat continuă să rămână în ființă și să-și producă efectul în raporturile sale cu terțul contractant.* Revocarea actului operează exclusiv în raporturile dintre creditor și terț. Lucrul se întoarce în patrimoniul debitorului numai printr-o ficțiune grefată pe raporturile dintre creditor și terțul dobânditor. În consecință, ceea ce excede nevoilor de plată a creditorului aparține definitiv terțului. De asemenea, terțul dobânditor cu titlu oneros se va putea îndrepta împotriva debitorului printr-o acțiune în regres pentru a obține ceea ce a plătit creditorului.
- *Față de ceilalți creditori ai debitorului, admiterea acțiunii pauliene nu produce nici un efect.* Revocarea actului atacat profită numai creditorului sau creditorilor care au introdus acțiunea. Așadar, acțiunea pauliană are caracter individual. Aceasta se explică prin aceea că cel care a introdus acțiunea exercită un drept propriu și individual. Reclamantul nu prezintă nici pe debitor nici pe ceilalți creditori ai debitorului.

Natura juridică a acțiunii pauliene

Fără îndoială că acțiunea pauliană este o acțiune personală. Creditorul care o exercită nu invocă un drept al debitorului asupra bunului obiect al actului juridic atacat, ci un drept propriu; acest drept are caracter personal, deoarece legea nu le acordă creditorilor, pe temeiul gajului general, un drept real asupra bunurilor debitorului. În acest sens, putem observa un model de acțiune pauliană la Anexa 1.

Așa cum am arătat, admiterea acțiunii pauliene are ca efect revocarea sau desființarea totală ori, după caz, parțială a actului încheiat de debitor cu terțul. Unii doctrinari au afirmat că este o acțiune în anularea unui act juridic (Popescu, Anca, 1997). Alții au apreciat că este o acțiune în inopozabilitatea actului juridic încheiat de debitor în fraudă intereselor creditorilor săi (Stătescu, Bîrsan, 2008). Și în sfârșit, s-a mai spus că suntem în prezența unei acțiuni în repararea prejudiciului cauzat creditorului (Hamagiu, Georgean, 1928).

Împărtășim punctul de vedere potrivit căruia acțiunea pauliană este o acțiune în reparare. Fundamentul ei juridic față de debitor constă, pe de o parte, în dreptul de gaj general al creditorului, iar pe de altă parte, în ideea că debitorul a săvârșit, prin actul încheiat, o faptă ilicită împotriva creditorului, cauzându-i un prejudiciu ce trebuie reparat. Față de terța persoană care a încheiat actul fraudulos cu debitorul, fundamentul juridic al acțiunii pauliene diferă, după cum este cu titlu oneros sau cu titlu gratuit. Când actul este cu titlu oneros, revocarea poate fi dispusă numai dacă terțul dobânditor este de rea-credință. Fiind de rea-credință, acțiunea pauliană se întemeiază pe principiul răspunderii civile delictuale. Dacă actul juridic este cu titlu gratuit, acțiunea pauliană își are fundamentul pe principiul conform căruia nimănui nu-i este permis a se îmbogăți pe nedrept în detrimentul altuia și va avea ca urmare revocarea actului, indiferent că terțul este de bună sau de rea-credință. Așadar, și într-un caz și în celălalt, acțiunea pauliană este menită să asigure repararea

prejudiciului cauzat creditorului. Revocarea actului nu este un scop în sine. Ea este mijlocul juridic adecvat de reparare a prejudiciului cauzat creditorului prin încheierea actului fraudulos de către debitor cu terțul dobânditor.

CONCLUZII

Acțiunea pauliană este unul, dintre multe alte mijloace juridice, la care poate recurge creditorul pentru a corecta conduită necorespunzătoare a debitorului, atunci când acesta din urmă prin acțiunile sale frauduloase compromite posibilitatea satisfacerii dreptului de creanță a creditorului din activele patrimoniului debitorului.

Acțiunea pauliană oferă un sprijin foarte mare creditorilor urmăritori să readucă în favoarea lor bunurile ieșite prin fraudă din activul debitorului. Problema cercetată, reprezintă o importanță deosebită, dat fiind faptul că privește asigurarea și securitatea raporturilor dintre creditor și debitor. Această problemă are nu numai o importanță juridico-morală dar și de dezvoltare economică. Progresul economic ar fi imposibil fără asigurarea drepturilor de creanță a creditorilor, nu întâmplător, după cum menționasem mai sus, de când au apărut raporturile comerciale, legiuitorul s-a preocupat de a acorda asigurări creditorilor.

În literatura de specialitate este expusă teza, că acțiunea pauliană conferă în anumite circumstanțe creditorilor un drept garanție, care urmărește a face inopozabil un act juridic fraudulos al debitorului față de creditori săi. Acest temei ce fundamentează acțiunea pauliană, decurge din principiul, că întreg patrimoniul debitorului, persoană juridică sau fizică, formează gajul general comun al tuturor creditorilor acestui debitor.

BIBLIOGRAFIE

1. Civil Code of the Republic of Moldova, No. 1107 of 06.06.2002. Published in the Official Gazette on 22.06.2002, No. 82-86.
2. The Code of the European Convention on Human Rights, Jean Luap Charierr
3. Commentary on the Civil Code of the Republic of Moldova, volume I, ed. "Arc", Chisinau 2005
4. The new Romanian Civil Code published in the Official Gazette, Part I no. 505 of July 15, 2011
5. Alexandrescu D., Explicația teoretică și practică a dreptului civil român în comparație cu legile vechi și cu principalele legislații străine, Tipografia Națională, 1898
6. Costin, M.N., Ursa, V. Dicționar de drept civil, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1980, p.28
7. Hamagiu, C., Georgean, N. Codul civil adnotat, Editura ALCALAY, 1928
8. Cîrcei, E. Frauda în acțiunea revocatorie (pauliană) în literatura juridică și practica judecătorească, nr.7/1985,p.23-28
9. Dogaru I., Cercel S. Drept civil. Partea generală. București; C.H. Beck, 2007
10. Iosif R.Urs. Carmen Todică, Obligații civile, Editura Universității Titu Maiorescu, 2007
11. Popescu, R., Anca, P. Drept civil obligațional, Editura București, 1997, p.352-353
12. Stătescu, C., Bîrsan, C. Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, Editura Hamangiu, 2008
13. Josserand, L. Cours de droit civil positif francais, vol II, Paris, 1953,p.433
14. Hamagiu, C., Rosetti-Bălănescu, I., Tratat de drept civil roman, Editura C.H.BECK, 2008
15. <http://www.justice.md>
16. <http://www.juristconsulting.ro>
17. <http://www.scribd.com>
18. <https://www.bizlaw.md/wp-content/uploads/2017/01/Pregătirea-cauzelor-civile-pentru-dezbaterile-judiciare.pdf>
19. https://www.inj.md/sites/default/files/new/23/30-35_37.pdf

Anexa 1

Judecătoria Chișinău, sediul Botanica
CREDITOR: SRL BALASTON
m.Chișinău, str.Pandurilor 23, nr.4

DEBITOR: SRL KAROSIT
m.Chișinău, str.Navigației 77, nr.65

TERȚ: SRL BADERMAN

CERERE

de chemare în judecată privind inopozabilitatea
contractului de vânzare-cumpărare între debitor și subdebitor

În fapt, sunt creditorul pârâtului SRL KAROSIT, care îmi datorează suma de 1000000 (un milion) lei, dovadă pe care o fac cu Contractul de vânzare-cumpărare nr.24 din 24.03.2019.

Știindu-se urmărit, pârâtul SRL KAROSIT a înstrăinat TERȚ-ului bunul prevăzute în contractul pe care l-a încheiat cu titlu oneros cu.

Prin această înstrăinare eu am suferit un prejudiciu actual și personal, datorită faptului că pârâtul SRL KAROSIT și-a provocat starea de insolvență.

Voi dovedi complicitatea la fraudă a terțului dobânditor, care a cunoscut existența creanței mele și a achiziționat bunul tocmai pentru a zădărnici încasarea ei.

De aceea, vă rog să admiteți acțiunea și să desființați contractul atacat, urmând ca bunul să revină în patrimoniul debitorului meu SRL KAROSIT, pentru a putea fi urmărit în vederea executării creanței pe care o am împotriva lui.

În drept, îmi întemeiez acțiunea pe dispozițiile art. 895-900 C. civ.al Republicii Moldova, raportat la art. 380 C. proc. civ.al Republicii Moldova

Depun acțiunea în trei exemplare, două pentru a fi comunicate pârâtului și terțului, copia actului prin care îmi dovedesc calitatea de creditor al pârâtului, cât și copia actului fraudulos încheiat de pârât și terț, dovada achitării taxei de stat în valoare de 24500 (douăzeci și patru mii cinci sute) lei.

25.03.2023

Semnătura _____

Coordonator științific: GÎSCA Veronica, dr.conf.univ.,
Academia de Studii Economice a Moldovei,
Strada Mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni 61,
e-mail: veronicagisca1911@gmail.com